

Chișinău 8 septembrie 1963. Foto. N. Granovski.

Istorie incompletă a vieții noastre în anii 60-70

Back in the USSR

Sandu Osadcenco

Partea III

Doina și Ion

Pe Ion îl vedeam deseori prin geamul nostru de la bucătărie. Era îmbrăcat în cocor de oaie, foarte modern în acele timpuri și purta o cușmă moldovenească. Mama îl numea "haiducul Doinei". Eu mă uitam la el și mă gândeam că era prea rotund la față pentru un tipaj

de haiduc clasic. Adevărat e că purta mustață, dar până la aspect de haiduc adevărat nu știu cum, parcă nu ajungea. De Doina mă lega o lungă prietenie din copilărie întreruptă de unele neînțelegeri, care au durat mai mulți ani de zile. Începutul a fost pus chiar de mama Doinei, Tanti Jenea Marin, care lucra șefă de studii la școala noastră.

Din punct de vedere al intereselor mele de elev îmi părea că nu am altceva decât să beneficiaz de indulgență în urma prieteniei mele cu Doina- mama ei fiind șefă de studii la școală. Dar n-au fost toate chiar așa după cum le credeam. Într-o zi de mai, pe când eram în clasa șaptea (adică în 1970) urma să avem ultima lecție

de biologie din acel an de învățământ. Semestrul patru era foarte scurt. Timp de o lună și jumătate reușisem să răspund doar o singură dată tema pe acasă. Atât am fost întrebat de Ivan Pavlovici, învățătorul nostru. Apropo aveam nota "5" (notă maximă pe atunci). Colegul meu Vova Domenti avea și el doar o singură notă, ce-i drept era

"4". Noi eram băieți tineri dar, știam, deja, suficient de bine să calculăm prioritățile. Dintr-o singură notă nu era posibil să scoți media. Acest fapt semnală, că la ultima lecție ambii urma să fim supuși unui interogatoriu serios pentru ca să demonstrăm în public cunoștințele noastre profunde în materie și să încasăm și noi a doua notă pentru a avea o medie bună. Eu aveam "5". Vova - "4". Și ne gândeam ce dracu să facem, că doar nu ne suntem dușmani noua înșine. Era mult mai indicat să lipsești la ultima lecție decât să chinui biologia pentru un rezultat absolut imprevizibil. Mai ales eu, care nu aveam decât să-mi micșorez nota.

- Măi Vova- îi zic eu. - Hai să o ștergem de la biologie. Situația ne aranja pe ambii. De aceea, fără multă ezitare, am căzut de acord să fugim

Cu Vova Domenti în drum spre cinematograful Patria. Mai 1970.

spre
eșafod. Cu
aer învingător
Eugenia

Mihailovna a intrat
în clasă demonstrându-ne
întregii asistențe. Și clasa, și
învățătorul făcuseră ochii cât
cepele.

- Să le pui câte un "doi" mare
cât ei - a ordonat șefa de
studii învățătorului.

Ivan Pavlovici, persoană
ascultătoare, cam fricos
din fire, a acceptat imediat
propunerea și fără prea multe
discuții ne bagă în catalog
câte un doi sănătos pentru
fiecare tenisman. Media o
puteți calcula. Eu aveam
(5+2):2 = 3,5 iar Vova (4+2):2
îi ieșea exact un trei ferm pe
semestru. Prilej pentru mare
bucurie nu aveam pentru
că era primul "trei" din viața
mea încasat în tabel și a fost
luat pe nedrept, după cum
consideram. Nu că eram
eu mare cunoscător de
biologie, mai degrabă invers,
dar totuși, nu am fost prins
cu neștiința. Acest caz m-a
indignat mult pentru că nu
așteptam lovitura să vină
din partea mamei prietenei
mele. Trecând peste câteva
zile prin curte și văzându-o
pe Doina alături de mama
ei - nu le-am dat bună ziua.

de la lecția a treia. Cu părere
de rău, însă, am comis o
greșeală. În loc s-o întindem
frumuseț la "Vosimiorcă", în
parcul Pușkin, așa cum o
făceam de obicei, sau să
jertfim câte 25 de copeici și
să mergem la cinematograful
"Patria", n-am găsit altceva
mai bun decât să coborâm
în subsolul școlii unde
aveam plasată o masă de
"ping-pong". Paletele le
aveam la noi și în timp ce
deasupra capului nostru se
desfășura lecția de biologie,
noi cu Vova, fericiți, jucam
"ping-pong" în subsol. La un
moment dat se deschide
ușa și intră Tanti Jenea. Nu
știu cum de ne-a mirosit că
suntem acolo.

- Ce faceți voi aici? - întrebă ea
pe un ton aspru de HKBD-ist.

- Ce lecție aveți?

Am simțit că îngheață sângele
în noi. Am înțeles că viața
pașnică a luat sfârșit. Viitorul
prevestea atrocități.

- Mergeți cu mine! a ordonat
ea.

Ce puteam face. Am pornit
în urma șefei de studii,
împleticind picioarele, lungi
și slăbănogi urcând scările

Doina, la rândul ei, s-a supărat
foc pe mine, pentru care fapt
relațiile între noi s-au răcit
pentru câțiva ani buni de zile.
Cu atât mai gravă era situația
cu cât mamele noastre pe o
jumătate în șagă, pe jumătate
în serios tot discutau cum va
fi atunci când mă voi căsători
cu Doina. Pe mine discuțiile
astea mă iritau rău la acea
vârsta de 16 ani pe care o
aveam.

După scandal relațiile bune
le-am reeditat mult mai târziu,
când eram deja căsătoriți - eu
cu Mila, ea cu Ion. Ce-i drept,
cred, totuși a fost ceva la
mijloc pentru că Doina fiind
de 19 ani cu ambiții de fată
tânăra mi-a făcut un spectacol
teatralizat venind la nunta
mea într-o rochie îngustă,
foarte decolată, trasă bine
pe șolduri. Era machiată
foarte pronunțat ceia ce nu
se prea obișnuia pe atunci.
În momentul în care a fost
anunțat dansul tinerilor
căsătoriți, ea s-a grăbit să iasă
în fața invitaților interpretând
solo un dans erotic (ea fiind
dansatoare), de a atras asupra
sa atenția întregii asistențe.

Dorința de a eclipsa mireasa
dădea peste margini. Toți
însă au tratat ieșirea drept
un comportament de fată
tânăra și neechilibrată. Cazul a
fost discutat timp îndelungat
în familiile noastre. Bunica
soției mele, privea mirată
spectacolul Doinei și tot
repetă: "ia la dansa parcă-i un
"șărchi".

Mult mai târziu, însă, toate
s-au normalizat și am devenit
din nou prieteni buni. Sosise
un timp în care ne întâlneam
aproape în fiecare weekend
inventând cele mai deocheate
modalități de distracție.

În 1982 Doina fiind scurt
timp profesoară la Institutul
Pedagogic "Creangă", era
angajată într-un concurs de
activitate artistică desfășurat
între facultăți. M-a rugat
s-o ajut. Stăteam nopțile
Mila, Ion, Doina, eu scriind
scenariul, făcând proiecte
scenografice alegând
muzică. Eu, pe timpurile
celea eram disc-jockey la
Palatul Feroviarilor și aveam
la îndemână audiotehnica
necesară și un set foarte
performant de iluminare
scenică. Astfel efortul odată
depus, condimentat cu
muzica lui Ion în două cu
ce-a a lui Jean Michele
Jarre, plus scenografia

Milei, abilitățile mele de DJ,
prezentarea Doinei și ceva
idei de ale lui Ștefan Petrache,
au pus accentul necesar
și concursul a fost câștigat.
Seara amețiți de bucurie
am ieșit în fața Institutului
încercând să prindem vre-un
taxi. În URSS, însă, era greu
cam cu toate, inclusiv și cu
taxi-urile. După vre-o 20 de
min. de așteptare, în stație, în
sfârșit, a sosit autobuzul Nr.10
care circula între Buiucani
și Malina. Am urcat cu toții
în el. Nu era aglomerat. La

acea oră târzie transporta
vreo 12-15 pasageri. Ion s-a
apropiat de șofer, i-a întins 10
ruble și l-a rugat să ne ducă
până la Beciul Vechi. Tentația
era peste măsură, așa că
șoferul trecând pe lângă Valea
Trandafirilor, a luat-o ușor la
stânga, cufundând autocarul
în întunericul parcului.
Pasagerii stăteau liniștiți fără
să-și dea seama de cele ce se
întâmplă. La un moment dat,
exact cu un minut înainte de
a ajunge la restaurant,
din spate s-a auzit: ►

În cadrul primului concurs
al discotecilor din Moldova
l-am invitat pe Ion să mă
susțină în programul meu.
Discoteca Flamingo, Palatul
Feroviarilor, octombrie 1982.

Foto: Sandu Oșadaru

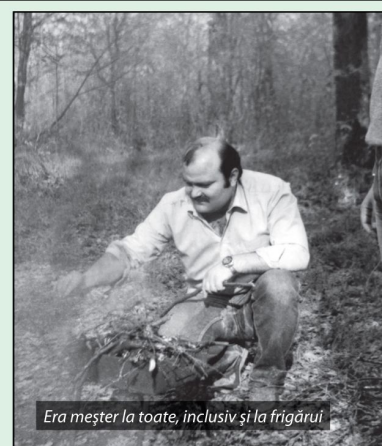
Două mame tinere întotdeauna găseau teme de discuție. Mai 1984. Doina deja mamă cu experiență, Mila - în așteptarea celui de al doilea copil. Noi bărbații găseam varietăți mai "consistente" de distracții la un pahar cu vin.

Ion, Ștefan Osadcenco, Doina și Mila.

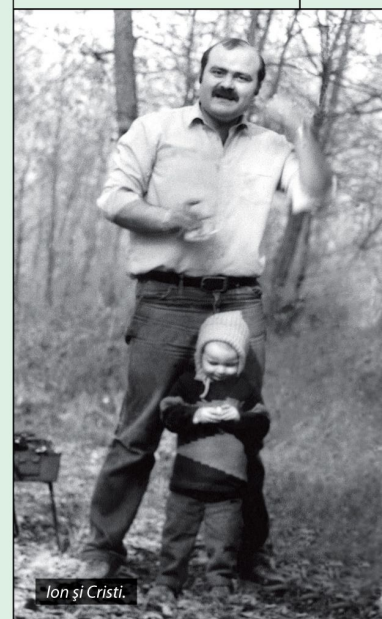
"А куда мы едем?" Șoferul a oprit în grabă lângă restaurant. "Все спасибо уже приехали" - a zis Ion închinându-se publicului. Noi am sărit de pe banchete dând buzna spre ușă, cărăbănuindu-ne cât se poate de repede pentru a evita scandalul. De afară auzeam vocile indignate ale pasagerilor ce se îndepărtau cu tot cu autobuz: "Безобразии!!!". La restaurant era mare forfotă. În plină desfășurare era nunta unei persoane de cultură la care erau prezente vedetele muzicii noastre naționale. Am luat loc și noi lângă Valentin Bătrânc și Olga Ciolacu făcând concomitent cunoștință cu Lazariuc, Sandu Cazacu etc. Toată sărbătoarea s-a sfârșit în zorii zilei următoare în garsoniera noastră din Bd. Dacia cu un borcan de vin pe masă și câteva bucățele de plăcintă semiuscată. Pe atunci Doina nu cânta. Ion abia se lansase cu muzica lui scrisă pentru spectacolul "Tata". Dacă nu greșesc, era deja student la conservator. Cu toate astea, avea suficient timp liber pentru creație. Într-adevar era foarte talentat. Învățătura pentru el nu era obiect de cult, ci doar un fel de tribut plătit necesității de a avea diplomă de absolvent al conservatorului. La lecții mergea odată la trei zile fără a manifesta interes deosebit pentru obiectele predate. Ce-i drept exista un obiect pe care era obligat să-l frecventeze - educația fizică. Studenții care ignorau sportul la facultate nu erau admiși la sesiune. Nu auzisem eu să fi fost Ion mare sportiv, dar de doua ori pe săptămână nu avea încotro și sărea din pat la șapte dimineața trăgând pe el treningul lui ieftin (de 4 ruble, cum ziceam noi), urca în mașină și în goană mare, încălcând toate regulile existente zbura spre conservator. Într-o dimineață tot așa somnoros ca de obicei, dar și rău la volan, Ion gonea în mare viteză pe Ștefan cel Mare (Lenin). La colț cu str. Armenească o "Volgă" ezita să pornească la semnalul verde al semaforului. Rămăneau doar câteva minute până a fi dat sunetul la lecție. Ion, cu caracterul său de berbec mândros, căci asta-i era zodia,

a dat un semnal lung cât îl țineau năbădăile. "Volga" nu s-a mișcat rămânând ținută de loc. Ion apăsând acceleratorul până în podea a rupt-o din loc ieșind pe contrasens. A frânat brusc lângă șoferul cu pricina și cu o expresie contorsionată de furie i-a tras din tot sufletul vre-o doi dumnezei de pomină. Observând în mașină, alături de șofer, un militar, Ion a luat-o din loc. "Volga" imediat s-a avântat după el. Din difuzoarele încorporate în ea s-a auzit :
- Водитель "Жигули",
принять вправо,
остановиться!
Se vede că în acel moment berbecul din interior la părăsit temporar. Ion s-a înmuiat și a oprit mașina. Ieșind din "Volgă", cu pas lent, de el se apropia militarul. Era colonelul Vasile Anisimovici Cohanenco, seful "ТАИ МВД МССР" - adică șeful Poliției rutiere a Moldovei. Cohanenco era un om înalt, frumos, cu părul cărunț, caruia îi stătea extraordinar de bine în uniforma lui militară. Cred, era cel mai frumos polițist din Moldova după care se prăpădeau toate rusoacele de vârstă a doua.
- Здравствуйте - militărește, apăsât l-a salutat colonelul.
- Документы на контроль.
Ion, cu aspectul său caraghios de sportiv nerealizat a înțeles, că lecția de educație fizică pentru el a luat sfârșit.
- Следуйте за мной" - a ordonat colonelul.
La poliție șoferul colonelului, fiind moldovean, îi sugerează șefului:
- Это композитор, очень известный.
- Что? Какой еще композитор? Colonelul se uita mirat la exemplarul îmbrăcat în trening vechi cu genunchi proeminenți. Ceilalți polițiști au dat și ei afirmativ din cap:
- Да, да композитор.
Colonelul a căzut pe gânduri făcând o pauză lungă. La un moment dat fața i s-a înseninat. El s-a întors spre ai săi întrebându-i pe ton serios:
- Хороший композитор?
- Хороший, хороший - i-au răspuns subalternii într-un glas.
Colonelul a făcut stângă imprevizibil și s-a apropiat de

Era meșter la toate, inclusiv și la frigărui

Ion:
- Вот что композитор, будешь руководителем хора ГАИ. Понял? Первая репетиция завтра в шесть. Tonul militarului nu admitea reproșuri. Ion Aldea, involuntar, într-o clipită a devenit conducător de cor de polițiști rutieri. Funcția, la prima vedere, părea a fi cam tristă, dar avea și privilegiile ei deosebite. Odată mergeam în mașină lui. Ion era la volan.
- Uite la el! - exclamă Ion pe neașteptate frânând brusc în mijlocul străzii lângă un polițist de la ГАИ.
- Tu de ce n-ai fost ieri la repetiție? A urlat Ion groaznic de m-am speriat și eu.
- Dacă nu vi-i nici mâine ai să-ți iei rămas bun de la poliție. Ai înțeles?
În acel moment am văzut cu ochii mei un bărbat serios, cu epoleți, care afișând un zâmbet sfios, se transforma într-un boț de plastelină.

Ion și Cristi.

Lansarea Doinei la TV

Într-o zi de februarie a anului 1984, îmi telefonează Doina la televiziune și mă invită acasă la un pahar de vin și o piță. Pița pe cât de banală e acum, pe atunci era un fel de mâncare exotică. Cuvântul era șocant. Te forțai să nu folosești cumva în loc de "i" vre-un "u" la mijlocul cuvântului. Am acceptat invitația. Era vineri seara și nu prea aveam treburi în afară de permanenta obligație de a veni acasă la timp. Doina și Ion închiriau pe atunci o garsonieră în Bd. Armatei (acum Bd. Traian). La bucătărie am întins masa și ceva de băut. Cu câteva zile înainte Ion își cumpărase un centru muzical japonez portabil, mare cât o valiză și tare se mai mândrea cu el. Am sucit și eu de vre-o două ori butoanele pentru ai testa puterea. "la ascultă aici" îmi zise el și a introdus o casetă. Din difuzor s-a auzit o piesă suficient de melodică interpretată de o voce de femeie tânără.

- Îți place?

Eu, un pic cam indiferent, am dat afirmativ din cap și mi-am văzut mai departe de pița pregătită la repezeală de Doina.

- Ascultă atent.

- Am 22 de ani aceasta-i vârsta tinereții... - se auzea din difuzor.

- Ști-i cine cântă?

- Nu! - zic eu.

- Ei! Fi-i atent.

- Nu știu - zic.

- Tu așa discjockey mare și nu știi...(aluzii la experiența mea de DJ emerit).

- O româncă, dacă nu greșesc - dar nu știu exact cine e.

- E Doinița - zise Ion zâmbind pe sub mustață.

Eu am rămas cu bucata de piță în gură.

- Tu-u?

- Da-a! - zise Doina enigmatic.

- Eu știam că ești dansatoare, dar interpretează...?

- Specialiștii zic că are talent.

- adăugase Ion.

- Da-a-a? I-a mai zi-i o dată. Ion a rebobinat caseta și am mai ascultat împreună de câteva ori piesele imprimate. Erau patru la număr - primele cântece interpretate de Doina. Eu

De la stânga spre dreapta: Ștefănel, Mila, Valeriu Soltan, pe atunci cel mai tânăr doctor habilitat din Moldova, Doina și Valea Berejan profesoară de franceză (soția lui Valeriu).

aveam părere foarte critică față de tot ce se crea în Moldova, dar mărturisesc că piesele mi-au plăcut. La un moment dat mi-a venit un fel de exaltare.

- Știți ce vă propun? Hai să facem o emisiune TV și băgăm și piesele astea. Se vede că le-am ghicit gândurile.

- Noi anume asta am vrut să-ți propunem - au sărit ambii artiști cu gura.

- A-a-a! - am înțeles eu. Voi din cauza asta m-ați invitat la piță, dar eu credeam că voi țineți la mine.

- Ei, tu știi că ținem, dar credem că ar fi o idee bună.

- Bună. Bună. - am căzut eu de acord pe ton cam sarcastic. Piesele sunau bine. Erau imprimate cu o săptămână înainte la un studio mobil al firmei "Melodia", care, nu știu cum, nimerise pentru două-trei zile în Moldova. Imediat în zilele următoare am și început să lucrăm la idee. Peste o lună, conform planului redacțional, aveam o emisiune în cadrul ciclului "Unda tineretului" (emisie directă) și printre alte subiecte am hotărât să includ în program și cele patru piese ale tinerei interprete Doina Aldea

În pădurea de la Condița. Mai 1984.

Teodorovici. Scenariile în acele timpuri se prezentau cu 24 de zile înainte de emisie pentru a putea fi acceptate de toate instanțele inclusiv și de LIT (adică cenzură). Respectând ordinea am prezentat scenariul la timp cu toate că întotdeauna m-am opus acestei reguli aiurite. Cum poți să prezinți scenariul emisiunii care redă exact dialogul între prezentator și invitat cu 24

de zile înainte de emisie? Situația presupunea faptul, că ambele persoane - și prezentatorul și invitatul trebuiau să învețe textele scrise pe de rost și să le mitralieze ca niște papagali în timpul emisiunii privind direct în obiectivul camerei. Dar ce mă făceam dacă invitatul se îmbolnăvea, sau, mai știi, făcea vre-o glumă proastă și murea în aceste 24 de zile. Pentru ca să invit pe altcineva în locul lui ași

fi avut nevoie de alte 24 de zile. La această întrebare nimeni din șefii televiziunii nu-mi putea da un răspuns clar.

Redactorul șef citind scenariul mă cheamă în cabinet.

- Sandu! Tu tare ai nevoie de interpreta asta tânără?

- Nu zic, că ași avea eu mare nevoie de ea, dar ar fi bine s-o prezentăm că nu cântă rău. Am ascultat-o. ►

neorama
★ ARHIVĂ FOTO ★

De la stînga spre dreapta: Mila, Cristi, Ion, Valeriu Soltan, Sandu, Soltan cel mic, Doina și Valea Berejan.

O ceremonie la Centrul tineretului din Chișinău. 17 martie 1982. De la stânga spre dreapta: Petrică Teodorovici cu soția Zoia, Doina și Ion. Foto: Mihai Potîmiche

- Hai să nu facem acest lucru.
- zise seful. - să nu ne mai aprindem paie în cap. Tu știi cine din interpreți este admis pentru emisie directă.

- Da-a. Știu.

În acele vremuri existau câțiva interpreți aprobați de către conducere, care aveau acces la emisie. Printre ei erau Nadejda Cepraga, Ion Suruceanu, Iurie Sadovnic, Nastea Lazariuc, Olga Ciolacu, Nina Crulicovschi, Larisa Ghelaga, Ștefan Petrache, Mircea Oțel, Ion Aldea-Teodorovici și fratele său Petrică, Vasile Iovu, Nicolae Sulac, Valentina Ciojocar și alți câțiva. ceilalți aveau acces doar în cazuri excepționale pe la Telerevelion și doar cu viza obligatorie a redacției muzicale, care era foarte conservatoare. Doina nu avea studii muzicale, nu era agreată de conducerea televiziunii, pentru care fapt nu avea nici o șansă să apară la TV în postură de interpretă

și mai ales în emisie directă. Aflând de interdicție m-am șifonat, pentru că nu știam cum să le comunic noutatea proastă prietenilor mei, dar nu aveam încotro și le-am descris situația așa cum era. Și Doina și Ion se întristaseră amar. Era vorba de prima apariție a Doinei la TV în calitate de interpretă și ambii doreau mult să fie promovată. Înțelegând situația le-am zis: - Știți ce facem? Încerc s-o trec pe Doina în emisie fără să o indic în scenariu. Îmi iau responsabilitatea asupra mea. Cred nu s-a mai prăbuși turnul televiziunii, că, parcă, nu facem nici un rău. Așa am și procedat. În scenariul pe care mi l-a întors șeful pentru corectări, în loc de "piesă interpretată de tânăra interpretă Doina Aldea Teodorovici am scris "pauză muzicală". Scenariul a fost aprobat și am continuat pregătirile. L-am

rugat pe Domnul Eugen Pârlog, directorul Palatului Feroviarilor, să ne pună la dispoziție o sală de balet pentru repetiții. În premieră absolută am angajat o trupă de dans modern pentru susținere, am cusut și am închiriat rochii, am inventat machiajul și atmosfera. Doina repeta de zor pașii. Noroc că stătea bine la capitolul mișcare scenică. După două săptămâni am simțit că spectacolul compus din cele patru piese produce efectul scontat. Cel puțin în sala de balet se privea suficient de bine. Mișcările erau cizelate până la absolut pentru că responsabilitatea era mare. Ne pregăteam pentru premieră în direct. Emisia era programată pentru marți 20 martie 1984 ora 21.30. Perfect. Cea mai vizionată oră. Am analizat ce transmite programul doi și cu mare satisfacție am constatat că rușii după

programul "Vremea" au dat o emisiune politică fapt ce ridica substanțial auditoriul nostru. Altă bucurie era faptul, că intram în emisie din studioul Nr.2 în care, în acea săptămână, redacția programelor dramatice imprima un spectacol al teatrului Cehov. În studio erau instalate niște decorații în stil baroc cu scări, perdele și candelabre. Am zis că vom putea crește efectul videoclipului nostru realizat pe viu dacă vom folosi acel decor. Teatrul însă se împotriva. Atunci am apelat la regizorul șef al redacției respective Vladimir Gherasimovici Logaciov. Eram aproape convins că nu mă va refuza. Adevărul era că toți noi - și eu și Doina și Vladimir Gherasimovici eram vecini de bloc, el locuind chiar de asupra apartamentului nostru la et. 4. Ne cunoștea pe ambii din copilărie și acest fapt insufla speranțe că treaba o

vom rezolva pozitiv. M-am apropiat de el și i-am explicat situația.

- Вы знаете это Дойна из нашего дома, хорошо бы помочь ей.

- Театр против. Mi-a explicat el. - Ну, да ладно, делай. Если, что свалишь всё на меня. Скажешь - я разрешил".

Toate mergeau strună. Unica emoție rămănea a fi tractul. Tract e repetiția generală efectuată înainte de emisie cu camere, operatori, invitați, lumini, sunet. Conform regulamentului redactorul șef e obligat să vizioneze această repetiție generală și să aprobe materialul pentru emisie. Cel de-al treilea caz fericit a fost cel, că Ion Mihailo redactor șef al redacției tineret, a plecat în acea zi mai devreme acasă neașteptând vizionarea tractului.

De la pupitrul de comandă Natalia Andrieș, regizorul emisiunii, mi-a comunicat prin casca operatorului, că nu suntem vizionați și putem lucra liber. Tractul ne-a demonstrat, că eram pregătiți bine. Pe lângă toate subiectele din acea seară eu mai aveam și un comentariu - bombă despre muzica "underground", tema fiind premieră absolută pentru televiziunea noastră dragă închistată în clișee comuniste dure.

La 21.30 a sunat semnalul emisiunii, s-a aprins inscripția "Микрофон включен" și programul a început. Ceia ce a urmat ne-a cuprins pe toți ca un val, în care am depus toată energia și talentul pe care l-am avut. Timp de o oră în studio a dominat o armonie rară. Toate serviciile intrigate de atmosfera deosebită pe care am creat-o au funcționat perfect, manifestând și abnegație și profesionalism. Seara a devenit un real succes. Eram fericiți. Eu fiind în termen de încercare credeam că emisiunea va fi menționată.

A doua zi dimineată, în holul televiziunii, m-a întâlnit Grigore Vieru care m-a felicitat cu succesul din seara trecută. I-am mulțumit modest. Eram mângulit de atenția cu care ne-a privit. În timp ce vorbeam cu el nu știam, că anume în acel moment, în cabinetul Șefului Comitetului De Stat pentru radio și televiziune Domnul Stepan Lozan se desfășura adunarea săptămânală cu participarea tuturor redactorilor șefi. Se discuta un singur lucru - emisiunea "Unda Tineretului" din seara precedentă. În timpul emisiunii Lozan a fost telefonat acasă de secretarul III al Comitetului Central, responsabil pentru probleme ideologice, care a slobozit un torent de critică dură în adresa emisiunii din acea seară. Semnalul era serios. Deseori asemenea convorbiri telefonice aveau urmări grave pentru grupul de creație.

Terminând discuția cu Grigore Vieru, făcusem câțiva pași întâlnindu-l pe colegul

meu de redacție Sezont Podoporigor.

- Măi Sândică... E rău. Nu știu ce-ai făcut tu ieri, dar a venit Busuioc de la volanță cu o falcă în cer și una în pământ și acum te caută. Miroase a scandal.

Ion Busuioc era șeful televiziunii. Aerul meu de învingător s-a spulberat în câteva clipe preschimbându-se în neliniște.

Intrând în redacție am fost întâmpinat de colegi:

- Du-te, te așteaptă Mihailo (red.șef).

Cu coada între vine am intrat la șef.

- Măi Sandu,- cu o voce cam hodorogită mi s-a adresat el. Eu ți-am spus să nu o dai pe Doina în emisie?

- Mi-ai spus.

- Și?

- Ei... am început eu mai mult pe bălbăite.. Doar nu a cântat rău.

- Eu nu te întreb cum a cântat. Din ce cauză ai permis să apară în emisie?

Am încercat eu să găsesc în acel moment cuvinte potrivite pentru a explica din ce cauză am făcut ceea ce am făcut, dar n-am reușit.

- Treaba e rea. Mergi cu mine. Ne cheamă Busuioc. Se vede că șeful reușise deja dez-de-dimineată să înhațe un freuș din partea conducerii. Ce eram să fac? M-am pornit agale în urma lui. Întâlnirea cu Directorul Televiziunii nu prevestea nimic bun pentru mine în acea dimineată.

Ion Busuioc, Directorul Televiziunii, era un om bun și cum se cade, dar postul pe care-l ocupa prescria o purtare leninistă și prevedea executarea exactă a cerințelor partidului în sfera ideologică la fel și indicațiile membrilor CC.

În momentul în care am intrat, el stătea extrem de serios studiind niște hârtii înșirate în față fără să dea semne că a sesizat prezența noastră în cabinet. Era un procedeu utilizat deseori de către șefii cei mari pentru a sublinia propria lor importanță vis-a-vis de minuscula ta persoană. Se lăsase o liniște de cimitir întreruptă de câte un foșnet de hârtie în momentul în

Chișinău 1961. Foto I. Berliner.

neorama
★ ARHIVĂ FOTO ★

În concert la Palatul Național, Octombrie 1982.

care el le mai răvășea. Au trecut vre-o trei minute. Directorul nu dădea semne că ne observă. Noi stăteam în capătul mesei ținând privirea exact în față noastră respirând cât se poate de rar pentru a nu deranja, cumva, atmosfera. La un moment dat el și-a scos ochelarii și

foarte dur a lansat primul atac:

- Товарищ Осадченко у Вас что музыкальное образование?

- Нет - i-am răspuns eu modest. În acel moment, aidoma unei rafale de lansator de grenade am auzit: - Как вы

могли выдать в эфир без согласования эту пошлую, низкопробную музыку. Вы что самостоятельно решаете что, выдавать в эфир по государственному телевидению?

A urmat o tiradă serioasă care a culminat cu cuvintele:

- Руководство телевидения считает, что вы не справились с вашими обязанностями и за самовольность вы будете уволены. Зайдёте в отдел кадров и ознакомитесь с приказом.

Treaba era mult mai tristă decât puteam să mi-o închipui. În coridor l-am întrebat pe Domnul Mihailo. - E atât de serios? - Da ce, n-ai auzit. - Și ce să fac? - Nu știu. Du-te acasă. Vedem mâine.

De la televiziune am plecat direct la Doina și Ion. După succesul din seara precedentă, ei se aflau într-un fel de atmosferă de euforie, mai mult în cer decât pe pământ. În acea dimineață primiseră, deja, câteva telefoane pline de elogii. În același timp ardeau de nerăbdare să afle noutăți de la mine pentru a ști cum a calificat televiziunea emisiunea noastră și prezența Doiniei în ea.

- Ei cum e? - m-a întrebat Ion din prag. - E rău - le-am spus. - Cum așa?

- Ei uite așa. Au spus că tu nu știi să cânti, iar tu scrii "низкопробная музыка". Din această cauză nu mai pupați voi televiziune cât e lumea și pământul. Într-o clipită ambii au revenit la realitate coborând de acolo din ceruri de unde erau urcați. Ion devenise foc și pară. Umbla din colț în colț repetând obsesiv "низкопробная музыка", "низкопробная музыка". Lasă că mă fac eu membru al Uniunii compozitorilor și le arăt eu "низкопробная музыка".

- Vezi, că până le arăți tu, pe mine mă dau afară din servicii. - Glumești!

- Eu aș glumi, dar Busuioc, parcă, nu glumește. A doua zi Ion Mihailo mă cheamă în cabinet: - E rău. Te-au invitat la cadre să semnezi ordinul. Ești eliberat din funcție.

Mă întristasem. Nu reușisem să lucrez nici o jumătate de an la televiziune. Cu toate astea am hotărât să nu mă grăbesc. Dacă vor să mă dea afară, reușesc ei să facă acest lucru și mâine.

M-am dus iarăși acasă la Teodorovici.

- Auzi - îi zic eu lui Ion - tu găsește-mi vre-un loc de prezentator în formația ta, că ăștea de mâine mă dau afară. - Stai puțin, nu te grăbi.

Încercăm noi să întreprindem ceva - a zis Doina. În aceeași seară ea a vorbit cu tatăl ei - Nenea Gheorghe Marin, care mă cunoștea din copilărie și care în acel moment deținea înalta funcție de Director adjunct al Госкомиздат-ului. (Comitetul de Stat pentru edituri).

Adică cam tot ce se edita în Moldova în acea perioadă trecea prin mâinile lui. Rangul său era omolog cu cel al lui Ion Busuioc- șeful televiziunii. A doua zi Gheorghe Marin îi telefonează lui Ion Busuioc și-i zice.

- Ioane știu că nu ți-a prea plăcut cum a cântat fiica-mea. - Nu Gheorghe, fata nu are nimic la mijloc, redactorul ăsta își face de cap.

- Măi Ioane, lasă-l măi, că nu e băiat rău. A vrut și el să facă un bine. Cine știa că anume așa o să se întâmple.

Au trecut vre-o trei zile.

Flamingo era discoteca pe care am creat-o în 1980 la Palatul Feroviarilor alături de colegul meu Vova Brodețkii (în dreapta). A fost și cred, a rămas unica discotecă din Moldova cu program în limba română. Aspect de la festivalul național al discotecilor din octombrie 1982.

Eu nu știam de toate cele întâmplări și tot veneam la servicii stând zile întregi prin redacție fără nici o treabă. Peste o săptămână intru la Redactorul șef:

- Ion Mihailovici. Eu să mai vin la servicii? - Nu știu ce se întâmplă, dar, parcă, s-a înmuiat treaba. Nu a mai întrebat nimeni de tine. Numai te rog, ferita sfântul, să

apari pe la cadre. Stai liniștit în redacție - poate trece. A trecut...

neorama
★ ARHIVĂ FOTO ★

Decembrie 1983. Ion și Doina în incinta discotecii Flamingo imprimă una din piesele lor pentru Telerevelion 84, foto A. Likov.